

RAGANYSCIŲ VALANDA

Sofija negalėjo užmigti.

Pro plyšį tarp užuolaidų prasiskverbė skaistus mėnulio spindulys. Jis krito tiesiai ant Sofijos pagalvės.

Kiti prieglaudos vaikai jau seniai miegojo.

Sofija užsimerkė ir gulėjo nejudėdama. Iš paskutiniųjų stengėsi užsnūsti.

Bergždžiai. Sidabriniai spindulio ašmenys perskrodė kambarį ir apšvietė jos veidą.

Namas buvo kaip išmiręs. Apačioje negirdėti balsų, viršuje – žingsnių.

Langas už užuolaidos buvo plačiai atidarytas, bet šaligatviu neaidėjo žingsniai. Gatve nevažinėjo automobiliai. Niekur nė garso. Sofija neįsivaizdavo, kad gali būti taip tylu.

Turbūt, tarė ji sau, stojo raganysčių valanda.

Kadaise kažkas pašnibždėjo Sofijai, kad raganysčių valanda – tai vidurnakčio metas, kai vaikai ir suaugusieji kietai miega, o iš savo prieglobsčio išnyra visokios baidyklės, nes tada pasaulis priklauso joms.

Mėnulio spindulys ant Sofijos pagalvės švytėjo vis ryškiau. Ji ryžosi atsikelti ir užtraukti užuolaidą, kad neliktų plyšelio.

Būsi nubaustas, jei išlipsi iš lovos, kai šviesa jau užgesinta, ir tave nutvers. Būsi nubaustas, net jei teinsiesi, kad tau reikėjo į tų tų. Bet dabar Sofija buvo įsitikinusi, kad sugulė visi.

Ant kėdės prie lovos gulėjo akiniai plieniniais rėmeliais ir labai storais stiklais, be jų Sofija beveik nieko nematė. Užsidėjo akinius, išsmuko iš lovos ir ant pirštų galų nutipeno prie lango.

Priėjusi prie užuolaidų, Sofija sudvejojo. Ji troško nerti po jomis, persisverti per palangę ir pažiūrėti, kaip atrodo pasaulis raganysčių valandą.

Ištempė ausis. Visur mirtina tylą.

Pagunda pažiūrėti į lauką buvo tokia didelė, kad Sofija jai neatsispyrė. Šmurkštelėjo po užuolaidomis ir persilenkė per langą.

Sidabrinėje mėnesienoje kaimo gatvė, kurią Sofija pažinojo kaip penkis pirštus, atrodė visiškai kitaip. Namai pasvirę ir sukrypę kaip pasakoje. Visa užliejusi blausi, balta kaip pienas, šmėkliška šviesa.

Kitapus gatvės stovėjo ponios Rans krautuvė, kurioje galėjai nusipirkti sagų, vilnionių siūlų ir gumos. Ji atrodė netikra. Blanki ir miglota.

Sofija toliau vedžiojo akimis po gatvę.

Staiga ji nustėro. Kita gatvės puse kažkasėjo.

Kažkas juodas...

Aukštas ir juodas...

Labai aukštas, labai juodas ir labai liesas.

KAS?

Ne žmogus. Kur ten. Jis buvo keturis kartus aukštesnis už patį aukščiausią žmogų. Jis buvo toks aukštas, kad galva siekė viršutinius namų aukštus. Sofija išsižiojo rėkti, bet jai užkando žadą. Sustingo iš siaubo.

Iš tikrųjų raganysčių valanda.

Aukštas juodas pavidalas artinosi. Jis stengėsi nenuolti nuo namų ir slėpėsi tamsoje, neapšviestoje mėnesienos.

Pavidalas ėjo vis artyn. Nelygiu žingsniu. Sustos, paėjės, paskui vėl sustos.

Ką, po galais, jis veikia?

Aha! Pagaliau Sofija suprato. Pavidalas sustodavo prie kiekvieno namo ir pažvelgdavo pro viršutinį langą. Turėdavo pasilenkti, toks buvo aukštas.

Sustodavo ir įsižiūrėdavo. Paskui slinkdavo prie kito namo, žvilgtelėdavo. Per visą gatvę.

Dabar jis buvo daug arčiau, ir Sofija aiškiau jį matė.

Įdėmiai įsižiūrėjusi, ji nusprendė, kad būtų panaši į žmogų. Ne žmogus, bet panaši.

Turbūt MILŽINAS.

Sofija stebėjimo į kitą ūkanotos mėnesėtos gatvės pusę. Milžinas (jei ji neapsiriko) vilkėjo ilgą JUODĄ APSIAUSTĄ.

Vienoje rankoje jis laikė LABAI ILGĄ PLONĄ TRIMITĄ, kitoje – DIDŽIULĮ LAGAMINĄ.

Milžinas sustojo prie Gučių namo. Jie ties Aukštosios gatvės viduriu turėjo daržovių krautuvėlę, virš jos ir gyveno. Sofija žinojo, kad antrame aukšte miega du Gučių vaikai.

Milžinas pro langą žiūrėjo į kambarį, kuriame miegojo Maiklas ir Džeinė Gučiai. Iš kitos gatvės pusės, sulaikiusi kvapą, ji stebėjo Sofija.

Ji pamatė, kaip milžinas žengė žingsnį atgal ir padėjo ant šaligatvio lagaminą. Jis pasilenkė, atidarė lagaminą ir kažką išėmė. Lyg ir kvadratinį stiklainį su užsukamu dangteliu. Milžinas atsuko dangtelį ir kažką supylė į ilgąjį trimitą.

Sofija drebdama žiūrėjo.

Ji pamatė, kaip milžinas atsitiesia ir kiša trimitą pro atdarą viršutinio aukšto langą į kambarį, kuriame miega Gučių vaikai. Ji pamatė, kaip milžinas giliai įkvepia ir pūstelį į trimitą.

Trimitas nesuskambėjo, bet Sofija suprato, kad dabar stiklainio turinys įpūstas į Gučių miegamąjį.

Kas tai galėtų būti?

Milžinas ištraukė trimitą ir, lenkdamasis paimti lagaminą, atsisuko ir apžvelgė gatvę.

Mėnesienoje Sofija išvydo pailgą, blyšką, raukšlėtą veidą su didžiulėmis ausimis. Nosis buvo smaili kaip peilis, o dvi žėrinčios akys įsmigo į Sofiją. Žvilgsnis buvo nuožmus, velniškas.

Sofija suspiegė ir atšoko nuo lango. Nukūrė per miegamąjį prie lovos, stryktelėjo į patalą ir pasislėpė po antklode.

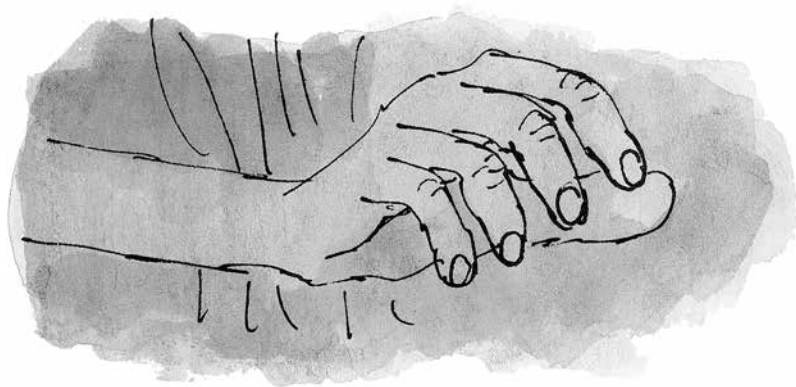
Susigūžė ir drebdama tūnojo kaip pelė po šluota.

PAGROBIMAS

Sofija kiūtojo po antklode.

Netrukus jis kilstelėjo antklodės kraštą ir dirstelėjo pro plyšį.

Šianakt antrą kartą kraujas jai sustingo gyslose ir užkando žadą – Sofija norėjo surikti, bet tik be garso žioptelėjo. Lange atitrauktomis užuolaidomis dunksojo milžiniškas pailgas blyškus raukšlėtas Milžiniškosios Būtybės veidas. Žėrinčios juodos akys stebeilijo į Sofiją.

Paskui pro langą įlindo stora kaip medžio kamienas ranka blyškiais pirštais ir per kambarį ėmė slinkti prie Sofijos lovos.

Šį kartą Sofija sukliko, bet riksmas tetruko akimirka, nes milžiniški pirštai apgniaužė ją po antklode, ir šauksmą nuslopino patalynė.

Susitraukusi į kamuoliuką, Sofiją pajuto, kaip milžinas čiumpa ją, kelia iš lovos ir su visa antklode neša pro langą.

Jei gali įsivaizduoti baisesnį įvykį, nutikusį kam nors vidury nakties, norėčiau apie jį išgirsti.

Baisiausia, kad Sofija puikiai suprato, kas vyksta, nors nieko nematė. Ji suprato, kad pabaisa (ar milžinas) didžiuliui pailgu blyškiu raukšlėtu veidu ir grėsmingu žvilgsniu raganyščių valandą ištraukė ją iš lovos ir išsinešė pro langą, suvyniotą į antklodę.

Paskui nutiko štai kas. Išnešęs Sofiją į lauką, milžinas viena didžiule ranka suėmė antklodę už keturių kampų, kad Sofija neištrūktų, kita griebė lagaminą su ilguoju trimitu ir nudūmė.

Sofija muistėsi tol, kol jai pavyko iškišti galvą pro plyšį po milžino ranka. Apsidairė.

Pro šalį švilpė kaimo namai. Milžinas skuodė Aukštąją gatvę. Bėgo itin greitai, juodas apsiaustas plevėsavu už nugaros lyg paukščio sparnai. Kiekvienas žings-

nis sulig teniso kortu. Jis išbėgo iš kaimo ir dabar skuto mėnesienos apšviestais laukais. Gyvatvorės, skiriančios vieną lauką nuo kito, milžinui netrukdė, jis jas tiesiog peržengdavo. Pasirodė plati upė, ją jis peršoko.

Sofija, dunksėdama į milžino kojas kaip bulvių maišas, tūnojo antklodėje ir žvalgėsi. Jis dūmė per laukus, gyvatvores, upes, ir po valandėlės Sofijai dingtelėjo siaubinga mintis. „Milžinas bėga greitai, nes yra alkanas, – tarė ji sau. – Jis nori kuo greičiau grįžti namo ir suvalgyti mane pusryčiams.“

